

Capitolul 1

Ei erau dispăruții, ei erau nefericiții.

Pentru contrabandiștii de ființe umane – numiți și capete-de-șarpe – care-i cărau prin lume ca pe niște baloturi de marfă stricată, ei erau *ju-jia*, purcei.

Pentru agenții americani ai INS¹, care le opreau bărcile, îi arestau și-i deportau, ei erau indivizii fără acte.

Ei erau cei plini de speranță. Cei care lăsau în urmă case și familii și o mie de ani de tradiție pentru certitudinea aspră a unor ani de riscuri și muncă grea pe viitor.

Cei care aveau fie și cea mai palidă șansă de a prinde rădăcini într-un loc în care familiile lor să poată prospera, un loc în care libertatea, banii și fericirea erau, după cum mergea vorba, la fel de firești ca lumina soarelui și ca ploaia.

Ei erau marfa lui fragilă.

Străduindu-se să-și mențină echilibrul în condițiile unor valuri furioase, înalte de cinci metri, căpitanul Sen Zi-jun își croi drum de pe punte până la două niveluri mai jos, în cala cea întunecoasă, pentru a duce vestea tristă că săptămânile de chinuitoare călătorie riscau să fie în zadar.

¹ Serviciul de Imigrare și Naturalizare (n.tr.)

Era o zi de marți, luna august, chiar înainte de revărsatul zorilor. Căpitanul cel indesat, ras în cap și cu mustața stufoasă, tunsă cu mîgală, se strecură pe lângă containerele goale, prinse cu odgoane de puntea lungă de șaptezeci și doi de metri a vaporului *Dragonul din Fuzhou*, drept camuflaj, și deschise ușa grea de oțel a calei. Privi în jos la cei douăzeci și ceva de oameni înghesuiți acolo jos, în spațiul acela mohorât și lipsit de ferestre. În apa care băltea sub paturile ieftine pluteau gunoaie și jucării de plastic.

În pofida valurilor puternice, căpitanul Sen – un lup de mare cu o vechime de treizeci de ani – coborî treptele metalice fără să se sprijine de balustradă și pași pînă în mijlocul calei. Verifică aparatul pentru măsurarea nivelului de dioxid de carbon, pe care-l găsi acceptabil, deși aerul era îmbăcsit de duhoarea motorinei și a corpurilor umane care trăiseră îngrămădite laolaltă vreme de două săptămâni.

Spre deosebire de mulți alți căpitani și echipaje care lucrau pe „găleți” – vapoare cu imigranți ilegali – și care, în cel mai bun caz ignorau pasagerii, dacă nu cumva se întâmpla chiar să-i bată sau să-i violeze, Sen se purta frumos cu ei. Era chiar convins că face o faptă bună transportându-i pe acești oameni dintr-un loc unde duseseră o viață plină de lipsuri spre altul care promitea, dacă nu certitudinea îmbogățirii, cel puțin speranța unei vieți mai fericite în America, *Meiguo* în chineză, adică „Țara cea Frumoasă”.

Totuși, în această călătorie, majoritatea imigranților îl priveau cu neîncredere. Și de ce n-ar fi făcut-o? Oamenii își închipuiau că era înțeles cu contrabandistul care închiriasse vaporul – Kwan Ang, cunoscut de toți sub porecla de Gui, Strigoiu. Din pricina vestitei violențe a acestuia din urmă, eforturile căpitanului Sen de a infiripa o conversație cu imigranții nu dăduseră roade, cu excepția unei singure persoane, cu care se

imprietenise. Chang Jingerzi – care prefera numele occidental de Sam Chang – fost profesor de colegiu în vîrstă de patruzeci și doi de ani, dintr-o suburbie a uriașului oraș-port Fuzhou, din sud-estul Chinei. Acesta își ducea întreaga familie în America: soția, cei doi fii și pe tatăl său, rămas văduv.

De vreo șase ori în timpul călătoriei, Chang și Sen șezuseră în cală, sorbind din rachiul tare *mao-tai*, din care căpitanul avea pe vas provizii indestulătoare, și discutaseră despre viața din China și din Statele Unite.

Acum căpitanul Sen îl zări pe Chang așezat pe un pat pliant, într-unul din colțurile îndepărtate ale calei. Bărbatul cel înalt și liniștit se încrunță, drept răspuns la expresia din privirea căpitanului. Chang îi dădu fiului său adolescent cartea din care citise familiei și se ridică să-l întâmpine pe Sen.

Toți cei din jur amuțiră.

– Radarul ne arată un vas care se apropie în viteză ca să ne intercepteze.

Cei care-l auziseră îl priviră cu chipuri îngrozite.

– Americani? întrebă Chang. Paza de Coastă?

– Așa-mi închipui, răspunse căpitanul. Ne aflăm în apele teritoriale americane.

Sen se uită la figurile înspăimântate ale imigranților din jurul lui. La fel ca în numeroase alte asemenea transporturi ilegale făcute de Sen, și între acești pasageri – mulți dintre ei întâlnindu-se aici pentru prima oară – se legase o relație strînsă de prietenie. Acum se țineau de mâini sau susoteau între ei, căutând sau oferind vorbe de liniștire. Privirea căpitanului se opri asupra unei femei care ținea în brațe o fetiță de vreun an și jumătate. Mama – cu fața brăzdată de cicatrici de pe urma bătăilor încasate într-un lagăr de reeducare – își plecă fruntea și începu să plîngă.

– Ce-i de făcut? întrebă neliniștit Chang.

Căpitanul Sen știa că Chang fusese disident activ în China și că încercase cu disperare să fugă din țară. Dacă era deportat de Serviciul de Imigrare din SUA, probabil avea să sfârșească într-una dintre temutele pușcării din vestul Chinei, ca deținut politic.

– Nu suntem departe de punctul de debarcare. Navigăm cu viteză maximă. Ar fi șanse să ajungem suficient de aproape ca să vă trimitem la țărm cu bărcile de salvare.

– Nu, nu, protestă Chang. Cu valuri ca astea? Am muri cu toții.

– Mă îndrept către un port natural. Apa ar trebui să fie destul de liniștită ca să puteți sui în bărci. Pe țărm vă așteaptă camioane care urmează să vă ducă la New York.

– Și dumneata? întrebă Chang.

– Eu am să mă pierd din nou în furtună. Până când valurile le vor permite americanilor să urce la bord, voi veți goni deja în viteză pe șosele de aur, către orașul diamantelor... Spune-le tuturor să-și adune lucrurile. Numai lucrurile cele mai importante. Ia-ți banii și fotografiile. Renunță la toate celelalte. Drumul până la țărm va trebui parcurs în mare grabă. Rămâneți sub punte până când eu sau Strigoiiul vă spunem să urcați.

Căpitanul Sen urcă grăbit scara abruptă, îndreptându-se spre punte. În timp ce suia treptele, rosti o scurtă rugăciune pentru supraviețuire, adresată zeiței protectoare a marinarilor, Tian Hou, abia reușind să se ferească de un zid de apă cenușie care se prăvălea peste bordul vasului.

Pe punte îl găsi pe Strigoii aplecat deasupra radarului, cu ochiul lipit de manșonul de protecție. Stătea absolut neclintit, bine proptit pe picioare, ca să facă față zbcuciumului mării.

Unii contrabandiști se îmbrăcau ca niște gangsteri cantonezi înstăriți din filmele lui John Woo, însă Strigoiiul purta întotdeauna ținuta clasică adoptată de majoritatea chinezilor:

pantaloni simpli și cămașă cu mânecă scurtă. Era musculos, dar mic de statură, cu obrazul ras, cu părul ceva mai lung decât clasicul om de afaceri, dar niciodată dat cu gel sau spray.

– Ne vor intercepta în cincisprezece minute, zise contrabandistul.

Chiar și acum, când se confrunta cu interdicția și cu arestul, rămânea la fel de impasibil ca un vânzător de bilete dintr-o stație de autobuz provincială.

– Cincisprezece minute? se miră căpitanul. Imposibil. Cu ce viteză înăntează?

Sen se duse la masa cu hărți, punctul central al oricărui vas care traversează oceanul. Pe masă se găsea o hartă nautică a zonei, emisă de Agenția Topografică a Departamentului Apărării din SUA. Trebuia să determine poziția relativă a celor două vase, bazându-se pe hartă și pe radar. Din cauza riscului de a fi detectat, GPS-ul *Dragonului*, radioemittătorul de urgență EPIRB¹ și GMDSS² erau deconectate.

– Cred că le trebuie cel puțin douăzeci de minute să ne ajungă, zise căpitanul.

– Nu, am calculat distanța pe care au parcurs-o de când i-am detectat.

Căpitanul Sen aruncă o privire spre marinarul de la cârma vasului *Dragonul din Fuzhou*, nădușit, cu mâinile încleștate pe cârmă, în efortul de a menține cât de cât cârma în ax printr-o parâmă înfașurată în jurul unuia dintre cavilele timonei, adică aliniată cu coca vasului. Motoarele mergeau cu toată puterea înainte. Dacă Strigoiiul nu se înșela în privința momentului în

¹ Emergency Position Indicating Radiobeacon – radiobaliza de indicare a poziției sinistrului (n.tr.)

² Global Maritime Distress and Safety System – Sistemul Global de Alarmă și Siguranță Maritimă (n.tr.)

care cuterul avea să-i intercepteze, însemna că nu vor avea suficient răgaz să ajungă la adăpostul portului. Tot ce puteau spera era să se apropie la mai puțin de un kilometru de țarmul stâncos – îndeajuns de aproape ca să lanseze bărcile la apă, la cheremul valurilor învolburate și neiertătoare.

– Ce fel de arme ar putea avea la ei? întrebă Strigoii.

– Nu știi?

– Nu mi s-a întâmplat niciodată să fiu întors din drum, răspunse Strigoii. Spune-mi tu.

Lui Sen i se întâmplase de două ori ca vase aflate sub comanda lui să fie oprite și verificate – din fericire, în călătorii legale, nu când transporta imigranți pentru contrabandiști. Totuși, fusese o experiență traumatizantă. Vreo doisprezece membri ai Pazei de Coastă năvaliseră înarmați pe vas, în timp ce un altul, rămas pe puntea cuterului, ațintea o mitralieră cu două țevi asupra lui și a echipajului. Ba chiar aveau și un mic tun.

Îi spuse Strigoiiului la ce se puteau aștepta.

Acesta încuviință din cap.

– Trebuie să ne analizăm opțiunile.

– Care opțiuni? întrebă la rândul său căpitanul Sen. Doar nu-ți trece prin minte să *opui rezistență*? Nu. Sunt categoric împotriva.

Contrabandistul nu răspunse. Rămase nemișcat la masa radarului, cu privirea ațintită asupra ecranului.

Omul părea calm, dar, din câte presupunea Sen, trebuie să fi fost furios la culme. Nici un contrabandist dintre toți cei cu care colaborase până acum nu luase atâtea măsuri de precauție pentru a nu fi prins sau detectat, cum făcuse Strigoiiul în călătoria de acum. Cei douăzeci și patru de imigranți fuseseră adunați într-un depozit părăsit de la marginea orașului Fuzhou, unde așteptaseră vreme de două zile, supravegheați de un acolit al Strigoiiului – un „contrabandist mărunț“. Acesta îi suise pe

chinezii într-un Tupolev 154 închiriat, care se îndreptase către un aerodrom militar părăsit din apropierea orașului Sankt Petersburg din Rusia. Acolo chinezii urcaseră într-un container de mărfuri, în care fuseseră transportați pe o distanță de 120 km, până în orașul Viborg, unde fuseseră imbarcați pe *Dragonul din Fuzhou*, adus de Sen în portul rusesc cu numai o zi înainte. Însuși căpitanul completase actele și documentele vamale – totul ca la carte, pentru a nu trezi suspiciuni. Strigoiiul li se alăturase în ultima clipă, iar vasul pornise în călătorie la ora programată. *Dragonul* navigase pe Marea Baltică, pe Marea Nordului, prin Canalul Mânecii, după care traversase cunoscutul punct de plecare pentru voiaje transatlantice din Marea Celtică – 49° N 7° V – apoi pornise în viteză spre sud-vest, în direcția Long Island, New York.

Nici măcar un singur detaliu al călătoriei n-ar fi putut trezi suspiciunea autorităților americane.

– Cum de ne-a descoperit Paza de Coastă? se miră căpitanul.

– Poftim? întrebă absent Strigoiiul.

– Cum de ne-au găsit. Nimeni nu avea cum să ne descopere.

E absolut imposibil.

Strigoiiul își îndreptă spatele și ieși din cabină, în mijlocul urgiei, strigând peste umăr:

– Cine știe? O fi fost vreo vrăjitorie.

Capitolul 2

– I-am ajuns, Lincoln. Vasu' se îndreaptă spre țărm, da' n-o s-ajungă acolo. Nu, dom'ne, nici vorbă. Auzi, da' chiar merita să-l numesc „vas“? Io cre' că da. E prea mare pentru un barcaz.

– Nu știi, răspuse Lincoln Rhyme cu un aer absent, adresându-se lui Fred Dellray. Nu mă prea pricep la navigat.

Dellray, un lungan deșirat, era agentul FBI însărcinat de autoritățile federale cu misiunea de a-l găsi și aresta pe Strigoii. Nici cămașa galbenă, nici costumul negru, la fel de închis la culoare ca pielea lui lucioasă, nu văzuseră prea de curând fierul de călcat, dar de fapt nimeni dintre cei din cameră nu arăta prea odihnit. În ultimele douăzeci și patru de ore, cei șase oameni adunați în jurul lui Rhyme locuiseră practic aici, în acest sediu greu de imaginat – sufrageria locuinței din oraș a lui Rhyme, din Central Park West, care amintea nu de salonul victorian de odinioară, ci mai curând de un laborator criminalistic, plin de mese, echipament, computere, substanțe chimice, tot felul de sârme, precum și de sute de cărți și reviste de criminalistică.

Echipa includea oameni ai legii, reprezentând atât autoritățile locale, cât și pe cele federale. Din partea statului New York venise locotenentul Lon Sellitto, detectiv la Brigada Omuciderii a NYPD, cu hainele mult mai șifonate decât Dellray și mult mai

corpulent (se mutase de curând în Brooklyn, împreună cu prietena sa, care, după cum îi informase cu mândrie și tristețe în glas polițistul, gătea la fel de bine ca Emeril¹). Era de față și tânărul Eddie Deng, detectiv american de origine chineză, care lucra la Secția 5 a NYPD, de care ținea și Chinatown. Deng era un bărbat îngrijit, elegant și athletic, cu ochelari de soare Armani și păr negru, modelat cu gel în țepi ca de arici. Deng era partenerul provizoriu al lui Sellitto: colegul uriașului detectiv, Roland Bell, plecase acasă, în Carolina de Nord, în urmă cu o săptămână, la o reuniune de familie cu cei doi fii ai săi, ocazie cu care, din câte se aflase, se împrietenise cu o polițistă de prin partea locului, Lucy Kerr. Ca atare, își prelungise vacanța cu încă vreo câteva zile.

Din partea federalilor venise Harold Peabody, în vârstă de vreo 50 de ani, un mărunț director administrativ cu corpul ca o pară și ager la minte, care ocupa un post de conducere la secția din Manhattan a Serviciului de Imigrare și Naturalizare. Peabody nu vorbea prea mult despre el însuși, lucru obișnuit la toți funcționarii din administrație în preajma vârstei de pensionare, însă vastele lui cunoștințe în probleme de imigrare atestau o lungă și frumoasă carieră în acest serviciu.

Peabody și Dellray avuseseră mai multe altercații în decursul acestei investigații. După incidentul cu vasul *Golden Venture* – când zece imigranți ilegali se înecaseră odată cu eșuarea vasului de contrabandă în dreptul Brooklynului – președintele Statelor Unite ordonase ca FBI să preia de la INS jurisdicția asupra principalelor cazuri de pătrundere ilegală, urmând să beneficieze și de sprijinul CIA. Serviciul de Imigrare avea mult mai multă

¹ Emeril John Lagasse, maestru bucătar celebru, patron de restaurante, personalitate de televiziune și autor de cărți de bucate. (n.tr.)